

TI CHLAPI JE NEUHLÁ•DAJĀ•?

NedĀ•le, 16 Ā•erven 2013

NedĀ•vo si jedna moje známĀ•ovalĀ• na toho svĕho: „Ti chlapi jsou fakt ůplnĀ• na ho*no, dyk von toho malĕho ani na chvíli není schopnej uhlĀ•dat. Šel s nĀ•m jenom na prochĀ•zku, a co myslĀ•, za hodinu byli zpĀ•tky, Ā•e se mu kluk vymĀ•chal v potoce. A v tĀ•ch noveĀ•ch botĀ•ch!"

VzpomĀ•la jsem si na tu tĀ•ru ůrazĀ•, co absolvovali naši kluci, a napadlo mne, Ā•e mají obrovskĕ štĀ• Ā•e tu rodiĀ•ovskou a prarodiĀ•ovskou pĕĀ•i vĀ•bec pĀ•tmĕĀ•ili. MĀ•la jsem pĀ•r dnĀ• pĀ•tmĕd porodem, a protoĀ•e uĀ• mĀ• problém pobĀ•hat za našim tĕmĀ• tĀ•mĕletĕm synkem, pĀ•tmĕvzal pĕĀ•i o nĀ•j manĀ•el. Ten, jsa pĀ•tmĕsvĀ•dĀ•en, Ā• dostateĀ•nĀ• omezen plotem kolem celĕho pozemku, zahĀ•nĀ•l zrovna Ā•izeĀ•, kterĀ• byla v tom vedru fakt velikĀ•, jedním Ā•mĀ•dnĀ• vychlazenĕm zrzavĕm mokem. KdyĀ• jsem na muĀ•e houkla z okna, kdeĀ•e mĀ• kluka, zaĀ•al se rozhlĀ•et s takovĕm udivenĕm debilnĕm vĕrazem „teĀ• tady byl,“ naĀ•eĀ• nĀ•m o chvíli pozdĀ•ji pĀ•tmĕvedl syna ůplnĀ• cizĀ• pĀ•n s tĕm, nĀ•m ho mĀ•lem pĀ•tmĕjel, kdyĀ• mu vlĀ•tnul pod auto hned potĕ, co ho napadlo otevĀ•t branku. AbsolutnĀ• jsem se zhroutilĀ• ještĀ• tu noc porodila našeho druhĕho potomka. A zatĀ•mco jĀ• si uĀ•ivalĀ• v porodnici dobrĕ stravy a stĀ•le spĀ•icĀ•ho mimina, manĀ•el hlĀ•dal ten nĀ•; pytel blech. Hned pĀ•tmĕi druhĕ nĀ•vštĀ•vĀ• v porodnici mi sdĀ•lil, Ā•e aĀ• od kluka nehnul na krok „No pĀ•tmĕisahĀ•m“, stĀ•il si Šimon vrazit do oka tuĀ•ku „ale naštĀ•stĀ•i nebyla oĀ•tmĕzanĀ•“, dodal. KdyĀ• byli našemu Šimonovi dva roky, vrĀ•tila nĀ•m ho babiĀ•ka z odpolednĀ• prochĀ•zky se zkrvavenĕm obliĀ•ejem slovy: „Jituš, promĀ•, ten dĀ•dek je fakt ůplnĀ• blbej, von mu ten kluk spadnul na asfaltce a sedĀ•tel si celej nos“. DĀ•da tĀ•hnul koĀ•r a tvĀ•tmĕil se, chudĀ•k, jako sprĀ•skanej pes. TenkrĀ•t jsme, my rodiĀ•e, stejnĀ•, jako babiĀ•ka, nemohli pochopit, jak se to tomu dĀ•dovi mohlo stĀ•t (kdyĀ• pĀ•tmĕce to dĀ•tĀ• hlĀ•dĀ•m, tak mi nemĀ•Ā•e spadnout, ne?) TatĀ•nkĀ•v vĕlet se synem do zoologickĕ zahrady skonĀ•il pĀ•tmĕi nastupovĀ•nĀ• do auta hned potĕ, co Šimonovi zavĀ•tmĕel prstĀ•ky do dveĀ•tmĕi, Ā•imĀ• mu dva podĕlnĀ• rozštĀ•pl, tĀ• jsme skonĀ•ili v nemocnici a nĀ•; syn nĀ•sledujĀ•i dva tĕdny s dlahou. O tĀ•tmĕi roky pozdĀ•ji si Šimon pĀ•tmĕivezl z dovolenĕ silnĀ•nĀ• lĀ•; nejenom po celĕm obliĀ•ejĀ•, ale tĕmĀ• po celĕm tĀ•le, potĕ, kdy jsme s manĀ•elem povaĀ•ov za vĕbornĀ• nĀ•pad dĀ•t mu do ruky vodĀ•tko s naši fenou psa Novofoundlandskĕho, kterĀ• ho nĀ•slednĀ• na konec ulice dotĀ•hla takovou rychlostĀ•, Ā•e neĀ• jsme se stĀ•ili vzpamatovat, bylo po všem. KdyĀ• jsme v nemocnici lĀ•ili, jĀ• se to stalo, zpraĀ•ila nĀ• lĕkaĀ•tmĕka takovĕm pohledem, Ā•e uĀ• nemusela ani nic Ā•tmĕkat, aby nĀ•m došlo, jacĀ•, to kretĕnĀ•. KdyĀ• byl Šimon ve druhé tĀ•mĕidĀ•, vzal ho s sebou jeho otec na jakousĀ• pĀ•tmĕpravu obecnĀ• slavno zpĀ•tky asi za pĀ• hodiny. ManĀ•el tĀ•il kuka pĀ•tmĕed sebou a tvĀ•tmĕil se provinile. „Cos to na sebe vylil za barvu?“ hulĀ•kala jsem na Šimona. „PĀ•jde to vĀ•bec umejt?“ zaůtoĀ•ila jsem na jeho otce, kterĀ• jen odvĀ•til: „To není barva, spadnul z lĀ•vky do potoka zrovna na kĀ•men a rozseknul si Ā•elo.“ Vzhledem k tomu, Ā•e mĀ•l kluk od krve uĀ• tĕmĀ• celou polovinu tĀ•la, podlomila se mi kolena a byla jsem absolutnĀ• paralyzovĀ•na. DuchaplnĀ• otec mu rychle ovĀ•zal hlavu a odvezl do nemocnice. „MĀ•l prĀ• kliku, kdyby spadl na ten kĀ•men jen trochu jinak, nemusel to pĀ•tmĕĀ•t,“ pravil otec, kdyĀ• dorazili z nemocnice, a jĀ• mu byla vdĀ•nĀ• za to, Ā• na rozdĀ•l ode mne, byl schopnĀ• se o nĀ•j postarat. Našemu synovi nĀ•kolik nĀ•sledujĀ•cĀ• dnĀ• pĀ•tmĕzdĀ•vali kamarĀ•i „mongolskĀ• Ā•lovĀ•k,“ protoĀ•e mĀ•l opuchlĀ• celĀ• obliĀ•ej a jeho oĀ•i pĀ•tmĕipomĀ•ly jen jakĕsi škvirky. Jakub mĀ•lem vypadl z okna a dodnes dĀ•kuji pĀ•nubohu za to, Ā•e to neskonĀ•ilo neštĀ•stĀ•m. StaĀ•ila jenom sedaĀ•ka pod pootevĀ•enĕm oknem. Šimon sledoval v televizi nĀ•jakou pohĀ•dku, Jakub si hrĀ•l na sedaĀ•ce s kostkami a jĀ• pobĀ•hala mezi obĀ•vĀ•kem a plotnou, protoĀ•e kromĀ• toho, Ā•e je tĀ•mĕeba dĀ•ti ohlĀ•dat, je musĀ•te taky nakrmit. StaĀ•i chvilka a zamĀ•chĀ•te omĀ•ku v hrnci a vrĀ•tĀ•te se do obĀ•vĀ•ku, vĀ•; syn balancuje v dupĀ•kĀ•ch v otevĀ•enĕm oknĀ•, pĀ•tmĕidĀ• se hrany okna a pozoruje ten cvrkot dole. NaštĀ•stĀ•i mne nenapadlo zakĀ•tmĕĀ•et, skoĀ•ila jsem po nĀ•m a stĀ•hla ho dolĀ•

KdyĀ• jsem mĀ•la pocit, Ā•e zase zaĀ•inĀ•m normĀ•nĀ• dĀ•chat a jsem schopnĀ• postavit se na nohy, okamĀ•itĀ• jsem pĀ•tmĕ obĀ•vĀ•k a uĀ• nikdy jsme nemĀ•li sedaĀ•ku Ā•i cokoli jinĕho pod oknem. Pocitu viny za tuhle svoji neopatrnost, kterĀ• mohla stĀ•t mĕho syna Ā•ivot, se asi nezbavĀ• nikdy a od tĕ doby jsem taky dost opatrnĀ• na to, abych nĀ•koho odsuzovala za to, Ā•e neohlĀ•dĀ• dĀ•tĀ•. Naopak mĀ•m pocit, Ā•e je obrovskou nĀ•hodou, kdyĀ• se vĀ•m podaĀ•tmĕi dĀ•tĀ• uhlĀ•dat a uĀ• vĀ•bec si nemyslĀ•,Ā•e by se v tomto ohledu mĀ•li plošnĀ• odsuzovat jenom chlapi. Moje maminka byla nĀ•jakĀ•m idiotem vystrĀ•ena z vlaku ještĀ• pĀ•tmĕed tĕm, neĀ• staĀ•il zastavit ve chvíli, kdy mne, jako osmnĀ•cĀ•tĀ•letĀ• dĀ•tĀ•, drĀ•ela v StĀ•la pĀ•tmĕipravenĀ• u dvĀ•tmĕi, aby stihla se mnou a všemi tĀ•mi taškami vystoupit, naĀ•eĀ• Ā•lovĀ•k stojĀ•ci v otevĀ•tmĕel dveĀ•tmĕe a nĀ•kdo jinĀ• do nĀ•, pravdĀ•podobnĀ• nechtĀ•nĀ•, strĀ•il. Potĕ, co moje maminka vyprĀ•vĀ•la mĕmu manĀ•e jsem mĀ•la nĀ•kolik dnĀ• vytĀ•eny na hlavĀ• koleje, smĀ•l se tĕto (veselĕ pĀ•tmĕihodĀ•) mĀ•j muĀ• ještĀ• nĀ•kolik let. KoneckoncĀ• pĀ•tmĕĀ•ila jsem, tak proĀ• se nezasmĀ•t. Ve Ā•tyĀ•tmĕech letech jsem strĀ•ila fajfky do škopku na koupĀ• zrovna, kdyĀ• do nĀ•j maminka lĀ•la vĀ•tmĕicĀ• vodu a o rok pozdĀ•ji jsem si nabĀ•hla na nĀ•sadu koštĀ•te ve chvíli, kdy maminka vytĀ•rĀ•la kuchyĀ•, naĀ•eĀ• lĕkaĀ•tmĕi nĀ•kolik tĕdnĀ• bojovali o zĀ•chranu mĕho oka. O nĀ•kolik let pozdĀ•ji (kdy uĀ• pobrala nĀ•jakĀ• ten rozum) jsem si šĀ•hla pro peĀ•enĕ brambory do Ā•havĕho popela holĀ•ma rukama, a v dospĀ•losti, kdy uĀ• jsem byla dokonce zaslouĀ•ilou matkou, a dalo by se oĀ•ekĀ•vat, Ā•e mĀ•j mentĀ•lnĀ• vĕvoj dosĀ•hl jakĕsi pĀ•tmĕijatelnĕ ůrovnĀ•, jsem si pĀ•tmĕi vĕmĀ•nĀ• Ā•Ā•rovky pošĀ•ourala prstĀ•kem v objĀ•mce, aniĀ• bych vypnula proud. TakĀ•e tak BuĀ•me rĀ•di, Ā•e jsme pĀ•tmĕĀ•ili a doufejme, Ā•e tu naši pĕĀ•i pĀ•tmĕĀ•ijĀ•i i naše dĀ•ti. JITKA GOTTEROVĀ•